

[Frode Jakobsen.]

have, at det skulle ske. Det, som de Gaulle er ude efter, er ikke små økonomiske gevinster for Frankrig; sådan er den store mand, der er Frankrigs præsident, heller ikke. Det, han ønsker, er et Europa som en tredje magt mellem de to supermagter, en tredje styrke under fransk ledelse. Og denne tredje styrke skal for at være en virkelig tredje faktor have sine egne atomvåben, som den skal have herredømmet over selv. Europapolitikken er så langtfra et spørgsmål om afsætning af flæsk, at også atomvåben indgår som et afgørende element, sådan som det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på det. Jeg håber, at Danmark også vil finde sin linje i det spørgsmål.

Atomvåbnene er vel det, der er skyld i, at det ikke allerede er kommet til krig. Det er ingen god fred, men den er altid bedre end krig. Atomvåbnene kan derfor ikke uden videre smides væk, men der kan gøres noget for at forhindre, at de spredes til flere. Lad os være gode europæere, men ikke europæiske nationalister. De våben kan ikke bruges til at føre krig med, men kun til én ting: til at afskrække fra krig, og denne afskrækkelse virker lige så godt fra Amerika. Jeg håber, det må blive Danmarks linje, og skulle det være for sent, hvad der måske er grund til at være bange for, så mener jeg i hvert fald, at vi må støtte det kompromis, som de Gaulle har vendt sig imod: atomvåben under NATO-kontrol, fremfor separate nationale atomvåben.

Som det tredje punkt vil jeg hævde, at vi ville have stået stærkere, hvis vi havde tænkt mindre ensidigt økonomisk. Vi har her i landet en tilbøjelighed til at tro, at handel da er noget ganske særlig realistisk. I andre lande er det tit anderledes, at man mener, det er mere realistisk at tænke politisk, på styrkeforholdet i verden og på, hvad der rører sig i et folk. Det er, som om det er en national svaghed. Det er som i 1940. Dengang mente man, det var en ganske særlig realistisk politik, man valgte; men den var fantastisk urealistisk, den blev fejlet til side, for den kunne ikke holde over for folkets følelser. Mon Danmark ikke ville have stået stærkere, om vore partnere mere havde fornemmet, at det, som vi ville, var Europa, ikke bare at

sælge vore æg? Jeg ved godt, det vil lyde som et paradoks, men jeg er ikke sikker på, at det ikke oven i købet ville have gavnet os økonomisk, om vi havde kredset mindre udelukkende om det økonomiske.

Det er naturligvis ikke bare legitimt, det er en nødvendighed at arbejde for de bedste betingelser for vort land, og det er et fremragende dygtigt og klogt stykke arbejde, vor højtærede statsminister gennem årene har gjort. Han er med fuld ret blevet hyldet fra alle sider derfor. Bare tror jeg på, at vi også skal tænke på at få den anden tone til at klinge lidt stærkere med, for i dag er det let at se, at det ville have været lykkeligere, om England og Danmark i 1956 havde sagt ja til det politiske mål, det, som man i dag alligevel er parat til at acceptere. Det europæiske er mere end Romtraktaten. Romtraktaten er kun en form og endda ikke den ideelle form, bl. a. fordi Storbritannien og Skandinavien holdt sig tilbage, dengang der skulle smedes. Det er noget, som vi bør huske på, når bitterhed over at føle os lukket ude er ved at tage overhånd. Det var en forkert europæisk politik af England dengang at sige nej, og det er en forkert europæisk politik af Frankrig nu at gengælde et gammelt nej med et nyt nej.

Der er nogen, der er bange for dette Europa. Jeg er ikke uforstående over for deres bekymringer, men vi står over for noget, vi ikke kan afvende, selv om vi ville; og ved at gå tøvende og surmulende med opnår vi bare at komme med som nummer sjok, som den, der er med, men som alligevel ingenting har at skulle have sagt, fordi vi har sat vor europæiske autoritet over styr.

Det kan aldrig være et mål at gøre nationerne ens i Europa. Der er noget, som må være fællesanliggender, men det meste må blive ved med at være afgørelser for den enkelte nation. Vi kom for sent til at være med til at forme det økonomiske, sådan som det ligger i Romtraktaten. Vi kan forhåbentlig nå at være med til at forme det politiske. Sikkerhedsmæssigt kan intet land stå alene i dag. Spørgsmålet kan blive, om vi individuelt, d. v. s. med det, som man kalder suveræniteten, i behold, skal synke ned i ufrihed, eller om vi kollektivt skal sikre vor frihed. I det tilfælde bekender jeg mig